

2003-10-12

Resebrev 26

.
.
.
.

Turkiet

Igneada till Kemer, 900 sjömil.

.

23 augusti – 6 oktober

.
.
.

Fredagen den 22 augusti strax före nio på morgonen lämnade vi Bourgas i Bulgarien. Fullastade med billigt gott vin i lasten seglade vi i den nordliga vinden till Turkiet och Igneada, en distans på 51 nm. Vi var framme klockan sju på kvällen. Nu gjorde vi en chansning för det är inte en "Port of entry". Vi hade hört att, ibland kanske man skulle kunna klarera in här. Det låg ett kustbevakningsfartyg inne i hamnen och vi gick fram till fartyget och frågade om dom kunde klarera in oss. Dom skakade på huvudet, kanske beroende på att dom inte förstod oss. Vi gick vidare in i den lilla fiskehamnen och förtöjde mellan ett par fiskebåtar. Vi frågade en fiskare om vi kunde ligga där och han sa att det gick bra. Efter en liten stund hade vi väckt ett stort intresse för plötsligt var där massor med folk som satt på kajen och tittade på oss. Vi frågade efter harbourmaster men ingen förstod oss. Vi langade upp några öl och hade en trevlig stund. senare kom harbourmaster och vi fick klartecken att stanna kvar. Vi behövde inte betala någon hamnavgift.

.

Nu var det mörkt och vi var hungriga så vi låste till Hokus Pokus och gick kajen bort mot några hus. På kajen låg det en liten enkel och tom restaurang. Vi gick in i köket och frågade om dom kunde servera oss någon måltid och det kunde dom. Vi fick välja mellan fisk och fisk så vi valde fisk och det smakade jättegott. Dom tyckte det var trevligt att få gäster så här på kvällen för det var en restaurang för fiskarna i hamnen (dom fiskarna som lever på land). I hamnen fanns inga fritidsbåtar, bara fiskebåtar. Det var liv och rörelse i och omkring båtarna så här på kvällen, nästan som det tidigare var i Skagens hamn. Alla vinkade glatt när vi gick förbi. När vi kom tillbaka till båten såg vi att våra fendrar var snyggt upplagda på kajen fortfarande fastsatta i mantåget. Vi hade lagt oss på någon fiskebåts plats och dom gillande inte det. Då det var alldeles stilla så vi fick inga märken mot stenkajen. Så kan det gå fast vi hade fått klartecken från såväl Harbourmaster som fiskarens kollegor.

.

Klockan sex blev vi väckta av väckarklockan och halvsju gick vi ur hamnen för den sista etappen ur Svarta Havet. Idag hade vi 73 nm och vädret och vinden var gynnsamm. Efter en timmas gång tittade solen fram och vi stoppade upp och gjorde morgonbadet medan spisen gjorde sitt. Vi låg stilla och drev medan vi festade på en härlig frukost på ett blankt hav. Badkläderna hängde kvar torra för vi ägde horisonten. Vinden vaknade så småningom till liv och vi fick tidvis en fin segling och slapp att höra dunket. Klockan sju på kvällen gick vi in i Poyraz hamn och droppade ankaret och sedan var det mörkt. Sist vi var här var den 9 juli när

vi gick genom Bosporen. Vi hade haft en lång slö och en härlig dag med många kaffe med dopp varför vi tog det lugnt och tillredde vår måltid. Vi grillade revben som vi köpt i Bourgas och avnjöt dessa i en alldeles stilla hamn. Det låg några andra uppankrade fritidsbåtar som gjorde samma som vi, alltså ingenting utan satt stilla och njöt av stillheten. Vi tog en slö morgon nästa dag och fortsatte inte förrän halvett och var framme i Istanbul och Attaköy Marina på eftermiddagen. Vi gick till yachtklubben och åt middag. Ingen kunde engelska och vi fick många glada skratt när dom skulle förklara matsedeln. Det var flera unga kypare och dom konfererade om vad dom skulle säga på engelska. Vi hade samma procedur som förra gången vi var där och dom kände igen oss när vi kom. Dom hade lika roligt som vi. Denna kväll var vi ensamma i restaurangen och jag påpekade detta och då sa en av dem: Yes, it is full empty.

Vi blev kvar ett par dagar i Istanbul för vi skulle klarera in vilket tar en halv dag med hjälp taxi. Vi röstade för euron på konsulatet och promenerade runt i stan och kompletterade bland annat kryddförrådet på kryddmarknaden. Efter att ha varit några gånger i Istanbul känner vi oss "nästan som hemma" och tar oss fram med buss och hittar i de centrala delarna mellan broarna som förbinder Asien med Europa. Istanbul är en trevlig stad att besöka med en härlig atmosfär. I marinan var vi igenkända och hälsades välkomna tillbaka av flera vilket ger en extra känsla. På kontoret behövde vi inte säga vem vi var för dom sa välkomna Hokus Pokus. I hamnen låg nu Galactica Plus. Det var den stora ukrainska motorbåten/fartyget med amerikanaren Trip som kapten. Båten låg i Yalta (Krim) när vi var där vilket jag skrivit om i ett tidigare resebrev. Vi blev bjudna ombord och fick kallt icetea vilket är mycket gott när det är så här varmt (35 grader). Galactica Plus skall ligga här under vintern. Vi fick värdefull information angående visum och praktisk tillämpning i USA och Virgin Island (amerikanska delen) om man kommer med båt. Vi tackade Angela på Black Sea Cruising Association för fin information om Ukraina som vi fick innan vi seglade dit vilken vi hade mycket glädje av. När vi kompletterade matförrådet för fortsatt färd frågade jag i affären efter Frosted Flakes som var slut på hyllan och fick till svar: It will come yesterday.

Vi fick slita oss loss ifrån Istanbul och seglade ut på Marmarasjön och den stora staden försvann akteröver. Den besvärliga nordan och den kraftiga strömmen var nu på vår sida och vi forsade söderut. Det som var jobbigt andra vägen gick nu som en dans. Vid något tillfälle var vi uppe i dryga elva knop. Vi fortsatte genom Dardanellerna. I Canakkale låg vi bredvid tre segelbåtar från Ukraina. En av dem hade Balaclava som hemmahamn. Dom blev glada när vi berättade att vi varit där. Två av båtarna var gamla stålbåtar och hade definitivt inte varit säljbara i Sverige.

Utanför Ayvalik hörde vi den amerikanska båten Glen Lyon prata med en annan båt på VHF. Vi ropade upp dem och dom berättade att dom låg i en ankarvik och bjöd oss ombord på middag. Vi fick en guppig natt och fortsatte nästa morgon in i Marinan i Ayvalik med 6 veckors smutsvätt ombord. Gissa vad vi skulle göra? Det blev fyra stora tvättmaskiner.

Den 1 september kom vi till Bademli Limani och lade oss på svaj på sexton meters djup och ankaret fick bra fäste. Det var en fin kväll och vi tyckte vi låg skyddade och bra. Efter en stund kom det en turkisk segelbåt och ankrade en bit från oss. Vi grillade en köttbit till middag och avnjöt denna med en flaska gott Bulgariskt vin plockad ur vår vinkälla. Efter kaffet somnade vi gott. Vi hade planerat att ligga här och snorkla nästa dag. Jag vaknade av att det blåste ordentligt och vindgeneratorm gick för fullt. Ibland ryckte det i ankarkättingen. Vi satt ju bra så jag låg kvar en stund men gick sedan upp för att titta. Det var kol mörkt och inget månsken. Vi låg i samma förhållande till den andra båten så det var ju bra, sedan tände

jag instrumenten och såg att det blåste 12-14 sekundmeter och ekolodet visade 3,2 meter, alltså hade den turkiska båten också draggat. Nu var vi cirka 20 meter från land så jag rusade ned och väckte Ulla bryskt. Inga kläder och inget toalettbesök för nu är det bråttom. Jag tände däcksbelysningen så att Ulla skulle se bättre när hon tog upp ankaret. Ljuset tände nog också turken för han förstod av Ullas ingen klädsel att här gällde det att rappa på. Det tog en stund innan han fick läget klart för sig och började reagera. Det var så mörkt att vi inte såg land. När vi fått upp ankaret satte vi på det elektroniska sjökortet och radarn och kunde se var vi var. Sjukortet hade en special så vi kunde sakta ta oss ut genom ett smalt sund, på cirka 25m, utan att se land och ut på öppet vatten. Det fanns grund på båda sidor. När vi gick in mellan öarna dagen innan såg vi att det elektroniska sjökortet var exakt. Ute på blåste det inte mer än lite över tio sek meter så det hade varit fallvindar inne mellan öarna. Klockan var ett på natten.

Då vi ändå var vakna och vinden var med oss satte vi segel och forsade söderut till Cesme och utnyttjade natten till att färdas 53 nm. I Kusadasi blev vi inblåsta några dagar och passade på att handla och få sandalerna som jag köpt förra gången reparerade på garanti. Det finns alltid lite småpyssel att göra med båten. Vi seglade vidare till Bodrum 70 nm och hade en nordlig vind på 10 – 14 sek meter vilket vi inte ville missa. Med stor och spirad genua gick vi ibland i 10 knop med topp upp till över 11 knop.

I Bodrum fick vi kylan reparerad och nattbesök av en katt från en engelsk båt. Katten sov hos oss i kojén och verkade trivas för han kom tillbaka efter att ha gått en runda mitt i natten. Hade vi inte varit vaksamma hade vi varit med katt för vi fick leta fram honom där han låg gott mellan segelsäckarna i förpiken när vi ett par dagar senare skulle lämna Marinan. Vi fick hjälp med kylan redan efter någon timma av en kunnig reparatör.

I Datca träffade vi den danska båten Valborg och den tyska Protea (båda var övervintrare i Kemer). I ett sund utanför Bosporun ankrade vi på tre meters djup på sandbotten i ett azurblått vatten. Vi snorklade i det kristallklara vattnet och samsades med Guletter och andra seglare. På kvällen försvann de flesta. På natten blåste det upp och vinden svepte genom sundet. Ankaret hade grävt ned sig bra så vi låg kvar hela natten, men det blev ankarvakt några timmar på morgonen.

I Marmaris köpte vi en ny toalett pump för den gamla hade spruckit. Hans och Irene från Linköping mönstrade på för en veckas segling med oss. Dom hade prickat rätt för här är dom bästa seglingsvattnen i Turkiet och hela Medelhavet tycker vi. Hans ville åka taxi till båten men vi sa stopp, vi hämtar er i stan för vi skall åka på rätt sätt till marinan alltså med Dolmus. Jag hade tillrätt en kuzu tencere (lammgryta ala Hokus Pokus) som vi intog ombord. Nästa dag seglade vi till Ekincik. Irene fyllde denna dag 55 år vilket vi uppvaktade med Ukrainsk champagne till lunch. Hans bjöd på middag på restaurangen uppe på berget. Det blev en överraskning för både Irene och Hans. Irene för middagen och Hans för den höga notan (efter turkiska förhållanden). Middagen var god och vi hade en trevlig kväll.

Nästa dag åkte vi med en liten turbåt upp i Dalayandeltat. Det var här som filmen Africas Queen med Humphrey Bogart och Catherine Hepburn spelades in. Vi åkte upp till Kaunos, en gammal hamnstad från den Lyciska tiden (500 – 300 före Kristus). Någon sjömanskrog fanns inte kvar bara stenrester efter en gammal stad. Det fanns en toalett vilken vi grabbar besökte och fick betala 500 000 per person. Vi fick varsitt skrivet kvitto på beloppet signerat med datum. Här var det ordning och reda. Kanske kan vi få nytta av kvittot när vi deklarerar. På vägen ur deltat köpte vi stora levande krabbor från en fiskare. Dom var fiskade inne i deltat alltså i sötvatten. Vi har inte tidigare sett dessa krabbor. Dom såg ut som vanliga krabbor med

skillnaden att det var horn i sidorna, de bakre benen var som paddlar och dom hade klippklor. Dom var snabba som tusan och man måste ta dom med en lång tång för att inte bli klippt.

Vi besökte en sandstrand som är fridlyst och man fick inte gå iland. Här lägger sköldpaddor ägg vilket är mycket sällsynt. Vi blev avsläppta en bit från sandstranden och vadade runt för att försöka se någon sköldpadda vilket vi tyvärr inte gjorde. Tillbaka i Hokus Pokus kokade jag krabborna på svenskt vis men med mycket dill. Krabborna var fantastiskt goda. Det var inte mycket mat i skalet men huset, benen och klorna hade en smak åt kräfhållet.

Vi ville också visa Kapi Creek så vi seglade dit. Här hade vi beställt en pytteliten matta där det står s/y Hokus Pokus i mönstret. Mattan var jättefin och vi har den nu som en bordsmatta ombord. Vi låg inne i viken vid en restaurangbrygga tillsammans med några andra båtar. I en engelsk Hallberg Rassy satt det ett par gamla farbröder och en kvinna. En av gubbarna pratade om när han tjänstgjorde i Indien. Senare när han badade hörde vi att han skrek: please stop it. Det var grannbåten som lättade på trycket i septiktanken. Båten lämnade snabbt viken.

I Fethiye gick vi på Hamam som är turkiskt bad där man som tillval får massage. På kvällen gick vi på en restaurang och åt middag. Plötsligt kom det en ordentlig vindby så saker för omkring och Irenes vinglas välte varvid hela innehållet med rödvin hamnade i knäet på henne. Stackars Irene, på hennes fina ljusa byxor. Ulla och Irene gick tillbaka till båten för att tvätta byxorna och tappade då båtnycklarna i vattnet. Det blåste mycket och båten låg långt från bryggan. Dysta till sinnet kom dom tillbaka och berättade vad som hänt. Av en skeppare på en Gulett fick jag låna ett bågfilmsblad och jag sågade av låskolven och vi kom in i båten utan att behöva bryta sönder något. Nycklarna låg på 12 meters djup. Nästa dag dök jag men vattnet var mycket smutsigt och grumligt och 10 cm sikt varför nycklarna finns kvar på botten. Senare gjorde jag tre nya försök men med samma resultat. När vi vaknade på morgonen låg det färska bröd på däck. Det var marinan som delade ut dessa.

En vecka går fort och det var dags för Hans och Irene att flyga hem igen. Vi släppte av dem i Göcek där det bara är tjugo minuters taxifärd till flygplatsen Dalaman. Vi hade haft en rolig vecka. Dagen innan knakade det i ankarspelet när vi tog upp ankaret i en vik så vi frågade i marinans kontor om hjälp. Tjejen ringde tekniska och hon sa att klockan två kommer dom och tittar. Jag frågade också om man kan få fyllt luft i dykarflaska. Dykarbåten kommer in klockan tre då säger vi till. Tio i två kom en reparatör och tittade och lyssnade och sa, spelet måste plockas isär för det är troligtvis något lager som skurit. Jag kommer tillbaka klockan fyra sa han för jag måste avsluta ett annat jobb. Klockan tre kom det en man och sa att han skulle fylla lyft. Jag sa att det är en liten flaska och att jag gärna ville ha ett litet pris. Det fixar jag sa han. Efter en halvtimme kom han tillbaka med flaskan fylld och sa att det kostar gratis för flaskan var så liten. Jag lät bli att pruta denna gången. Exakt klockan fyra kom reparatören tillbaka och plockade ur spelet efter en del besvär då det måste delas för att kunna tas ut. Det hade blivit korrosion varför det inte gick. Till slut fick han ut det. Det var det lördag kväll och dom arbetar inte på söndagar så vi blev lovade att spelet skulle vara klart på tisdag för han måste plocka isär och ta hem reservdelar.

In i hamnen kom en engelsk rakryggad gentleman i en segelbåt. När han skulle lägga till sa hans fru något men han sa högt och lugnt till henne: Please, be quiet! Vi seglade runt i Fethiyebay ett par dagar medan vi väntade på ankarspelet. Inne i Fethiye marina lekte en stor sköldpadda med en melon. På tisdag kom vi tillbaka till Göcek. Jag ringde till kontoret och sa att vi kommit till marinan och bad dem informera reparatören var vi låg. Efter en halvtimme

kom reparatörerna och monterade spelet. Det var ett skuret lager. Vi tackade för en mycket god service och seglade vidare. Ankarspelet spinner nu som en Jaguar.

Vi gick in till Kas, vi hade tänkt gå in i en ankarvik men det blåste lite för mycket samtidigt som det blev mörkt. Vi hade varit i Kas en gång tidigare men inte besökt samhället. Nu passade vi på att gå runt och fann en mycket trevlig liten stad. De trånga gatorna kantades av små mysiga hus med restauranger och affärer. Bakom staden ligger ett mycket högt berg och därifrån seglade många parachutings i olika färger. På kajen framför oss var det utlagt en fyrkantig presenning. Här hade man som mål att landa. De flesta landade exakt eller någon meter bredvid. Jag blev erbjuden av en fransk tjej att få åka med i dubbel för 90€. Ulla tyckte inte det var en bra idé, med skärpa och så fick det bli.

I en ankarvik som heter Pölemos Byky återsåg vi Sanna. Tillsammans med dem botaniserade vi vikar och ankarplatser tillbaka till Kemer. I ankarviken Karaloz hade vi en toppenkväll, vindstilla och varmt. På natten kom några ordentliga körare varvid ankaret släppte för ett par båtar och det höll på att bli kaos när besättningen på en gulett hjälpte till och köra ut tampar med en liten båt och fäste dem på en ö i lovert. Vi hade en stor segelbåt liggande tvärs vår stäv och ankarkätting. Vårt ankare höll och vi lyckades hålla båten från oss. Med hjälp av en utlagd tamp vinschades båten rätt igen och vi var fria. Sedan säkrade också vi med ytterligare en tamp. En segelbåt som draggat och var instängd förtöjde vi långsides Hokus Pokus. Efter ett par timmar lugnade vinden sig och vi kröp ned i kojn igen. På morgonen var det lugnt och fint igen. Det enda som påminde om natten var ett virrvarr med tampar uppspända åt olika håll. Tack vare ett snabbt och rådigt ingripande hade allt gått bra. Vid två olika tillfällen såg vi sköldpaddor. När vi rundade Taslik Burnu fick vi ett hugg. Det var en fin liten Bonito på ett kilo som fastnat på vår fiskekrok när vi seglade i sex knop. Bonition blev grunden till en god fisksoppa med inspiration från Ewert Taubes Monsunsoppa.

Den 6 oktober gick vi in i Kemer Marina. En marinero mötte oss i inloppet, kände igen oss och hälsade oss glatt välkomna tillbaka och lotsade in oss till samma plats vi haft tidigare. Nu gick vi runt och hälsade på alla vi känner. Vi fick ett fint mottagande från personalen och Hassan som är chef.

Nu är vi i full gång med att iordningställa Hokus Pokus för upptagning på land och några månaders vintervila. Ulla och jag fick inviga den nya segeltvätten. Marinar har gjort ett stort inkaklat kar på cirka 6 x 2½ m samt monterat en mast för avrinning och tork av segel. Vi blev fotograferade in action och vi fick lämna våra synpunkter.

På onsdag kväll den 15 oktober åker vi buss till Istanbul (13 timmar) och flyger därifrån till Stockholm. Vi träffar där hela familjen, barn och barnbarn hos Mikael och Annika. Den 18 oktober flyger vi till Malaga och mönstrar på kvällen på den amerikanska båten s/y Linnea i Gibraltar. Sedan bunkrar vi för segling till Madeira eller Kanarieöarna. I början på december sätter vi kurs till Barbados i Västindien. Linnea är en segelbåt på 51 fot, Amel Super Maramu. Besättning blir Walter, Ulla och jag. Det skall bli spännande att göra en segling över Atlanten.

Med bästa seglarhälsningar

Ulla o Mats